

променути, и нашѣмъ поставленю међу народима одказати, или ако то нећемо, то морамо нашу властиту књижевностъ и стихотворство чисто славянски завести и изобразити, ми не треба такођеръ да њи съ грчкимъ, римскимъ не съ немачкимъ, французскимъ или енглеzkимъ съ мешамо, еръ ће мо иначе само наказе и наветинъ рађати подобно Хорациевомъ саставку у почетку „de Arte poëtica! Туђе и позајимљно изображенъ, успѣванъ и поправляня, која се на историческомъ темелю народа неутврђую и брзо као наѣданпутъ показуюсе, отргаваю народъ само одъ њгове прошлости, и укоренюю га на површној садашњости, и нити су у станю славну и дуготрајућу будућностъ утемелити. Новѣи ѣзици напротивъ биће то исто и кодъ насъ што су и кодъ другѣхъ, стваръ приватногъ наставляня за оне, којима су ови нуждни, или кои њи само луксуза ради знати желе; но на никакавъ начинъ не треба да и у школе уведемо. Суѣтно воображенъ добаръ Французъ, Енглезъ, Немацъ или Мађаръ бити, било ѣ кодъ многи Славяна главни узрокъ, да целогъ свогъ живота ништа славянски учили нису, да су оно више почитовали, любили и неговали што су имъ люди, неголи оно, што имъ ѣ Богъ на путъ живота дао. Никадъ не треба да заборавимо речи Балбина, Boh. Doct I. „Ad peregrinas linguas discendendas totius Slavicae gentis tanta est docilitas, ut haec ipsa universae genti exitium al-